

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás
Vyšlo: 16.3.2007
Číslo: Ročník 17 (2007), Číslo 1
Sekce: Knihovníci, čtenáři políbení múzou
Název článku: Viselecké sdílení
Autor: Nella Mlsová
Zdroj: <http://unas.svkhk.cz/clanek.asp?id=788>

Viselecké sdílení

Nella Mlsová

První číslo časopisu Viselec vyšlo již před deseti lety na katedře českého jazyka a literatury Pedagogické fakulty královéhradecké univerzity. Hlavní myšlenka jeho existence (koncepte) a vůbec zrodu je vyjádřena ve specifikaci titulu: *převážně studentský časopis o sdílení*.

Vzhledem k časovému vymezení fakultního působení každého studenta zůstali jsme s kolegou doktorem Vondráčkem jedinými nepřetržitými členy redakční rady a také pamětníky celé existence časopisu.

Název, který pro nezasvěceného může na první pohled působit netradičně, je inspirován dvanáctou kartou tarotové řady zvané velká arkána. Ustálené výklady jejího významu, kterými se opakovaně inspirují přispěvatelé časopisu, jsou uváděny v úvodu každého čísla: *Viselec je pověšený za nohy, ale v jeho obličejích nejsou znát muka. Tento trest býval tradičně vyměřován dlužníkům. / U některých karet vyrůstají ze šibenice lístky života. / Kůly a břevno šibenice symbolizují trojku, číslici stvoření. / Viselcovy nohy tvoří čtyřku, číslici dokonalosti a celistvosti. / Viselec symbolizuje narovnání podle vesmírného práva a vzepření proti právu lidstva. Ten, kdo hledá poznání, musí projít cestu mezi stvořením a dokonáním za každou cenu. Vzhledem k tomu, že smrt na stromě byla křesťanskou obětí, symbolizuje viselec také nesobeckou lásku. / V kartomancii viselec značí oddanost, sebeobětování pro dobrou věc, přístupnost intuici, zbavení se nežádoucích stránek chování. Pokud je karta obrácena vzhůru nohama, potom znamená neúspěšný vnitřní boj, odmítnutí intuice a neochotu vzdát se nežádoucích vlastností.* (Cit. podle: Fontana, David. Tajemný svět symbolů. Praha a Litomyšl, Paseka 1994, s. 175.)

Pro časopis je důležitá kromě literární i výtvarná složka. Podílejí se na ní sami posluchači. Kromě toho, že doprovázejí uveřejněné texty, navrhují i obálku, která vždy reprezentuje jejich interpretaci fenoménu viselectví.

Sněží

*Když zabijí anděla
odkvetou suchopýry*

(Kamila Záplatová: Viselec 18)

Koncepte časopisu je utvářena charakterem příspěvků. Lze říci, že z něho i vyplývá. Viselec nemá stálé rubriky. Najdeme v něm původní práce prozaické a básnické i texty inklinující k odbornému pojednání a publicistické útvary. Kromě domácích autorů tvoří okruh viselců i tvůrci "zvenčí". Patří mezi ně dnes už renomovaní spisovatelé jako Jaroslav Durych, Daniela Fischerová nebo vědci (Jiří Grygar). Viselec také například poskytl prostor úspěšným účastníkům literární soutěže Šrámkova Sobotka, je otevřen handicapovaným autorům (kupříkladu neslyšícím)... Všechny texty jsou chápány jako příspěvky ke sdílenému bytí.

Tlumené světlo

*haiku
pouze lidský stín
podoběn černé věži
na zemi leží*

(Petr V. Blažek: Viselec 14)

Někteří z bývalých viselců se po čase vrátili na "místo činu" - vyučují na zdejší univerzitě. Našimi kolegy se stali Petr Kotyza nebo Viktor Kořístka. Jiní se úspěšně uplatnili v dalších oblastech lidského usilování. Kupříkladu Petr V. Blažek je dnes uznávaným historikem, Ladislav Čejchan iniciuje nastávající autory na Gymnáziu Boženy Němcové v Hradci Králové, Eva Sychrová pracovala jako redaktorka časopisu města Hradce Králové Radnice, Cyril Podolský je tvůrcem animovaných filmů ve zlínských ateliérech ...

Jarní

Muži - pilami ječivými -

Mrzačí paže stromům -

Kolik ran už vymlčely!

Koruny svrženy, pahýly svázány

Vítězům sláva...

Což jaro prahne po obřízce?

(Eva Kulhánková: Viselec 20)

Souběžně s časopisem se rozvíjí i ediční řada Knihovna Viselec, která se soustředí na publikování ucelených básnických nebo prozaických souborů vybraných autorů. Zahájila ji Dana Nývltová v roce 1998 sbírkou *Když nechceš, nejz.* V roce 1999 následovala básnická sbírka Martina Štěpánka *Anděl Kočka*. Ve stejném roce byl publikován i kolektivní projev účastníků semináře tvůrčího psaní vedeného Janem Dvořákem a probíhajícího od září 1998 do května 1999. Okolnosti zrodu publikace se projeví i v jejím názvu: Z jednoho kusu dřeva a v poněkud záhadném jménu autora: Bojisa Mavilič, za nímž se skrývá šest subjektů: Boris Váňa, Jiří Šustáček, Saša Alexandra Křížková, Marie Puffin Kociánová, Viktor Kořístka a Lukáš Bohuslav. Po delší odmlce vyšla v roce 2005 básnická sbírka Martina Provazníka *Andělé na harfíčkách a o rok později komponovaná próza Evy Kulhánkové Nezdálo se mi nic (Andante cantabile)*.

Kde vzít tu vůli

Zabořit tvář,

Zabořit tvář někam do hlíny,

Chvilku se cukat

A pak mít klid?

(Dana Nývltová: *Když nechceš, nejz.*)

Dosud vyšlo dvacet čísel časopisu. V současnosti připravujeme pokračování. Snad bude zahájení třetí desítky zároveň znamenat úspěšné vkročení do jeho budoucí existence.

Kaštany

Zvláště bolestivá je pro mne představa tisíců, možná milionů kaštanů, který se teď na podzim jen tak válejí po zemi...

... a v parku popíjím a malí parchantíci se snažej utýc z trestného konvoje svých učitelek. A když se jim to povede, vzdychaj rozkoší, neboť prchaj na ty nejtajnější místa ve stínu stromů a sbíraj tam kaštany. "Ten" a "tamten" a kapsy jejich bund se nafukujou...

... a já nevím, kerej to byl den, kdy mi tlapy natolik, kdy se voči zvětšily a já pochopil, že sbírat kaštany nemá cenu, protože je nikdy všechny neseberu. A od té doby mě netěší "ten" a "tamten", ale trápí mne noční můra "všech" kaštanů týhle Země.

(Martin Štěpánek: *Anděl Kočka*)

· knihovna@svkhk.cz · studovna@svkhk.cz · <http://www.svkhk.cz>